

LES CARMELLES

Al cel brillaven milers d'estrelles,
era de Pasqua l'"hermosa" nit.
Al vent llançaven les caramelles,
cançons alegres entre el brogit.

Quan el meu "nòvio", que era solista,
de l'Aliança del Poble Nou,
"sèrio" lluïa sa veu d'artista,
estava el barri ple com un ou.

I jo escoltava, des del balcó,
les dolces notes d'eixa cançó:

**Per tu, tan sols per tu, xamosa nina,
d'amor ardent, el meu cor sent un goig diví!
Que és gran l'estimació que a mi em domina,
ja ho comprendreu quan estaràs
soleta amb mi, soleta amb mi.**

Tornada

Quan acabaren les caramelles,
va haver-hi un xàfec d'aplaudiments
i les guarnides i altes cistelles.
quedaren plenes en pocs moments.

Vaig dar d'ous frescos, dotzena i mitja
i un be i un ànec, al meu xicot,
mentre li deia, plena de "ditxa":
Veus si t'estimo, rei del meu cor?

Petons anava tirant-li jo,
i ell em cantava amb molta il·lusió:

El segon dia de Pasqua anaren,
a Palamós a menjar-se el be
i, en tornar al vespre, tots ells passaren
formats com sorges pel meu carrer.

Amb grans forquilles, a molts se'ls veia,
el meu tocava l'acordiό,
i fen-me, el murri, l'ullet em deia:
Tot el que vulguis et toco jo.

I així cantava molt dolçament,
fent filigranes amb l'instrument:

Música i lletra: Cándida Pérez.

